

тейските обстоятелства около срещата между Мила и Христофоров и въведението в света на тяхната любов се извършва посредством една твърде често цитирана фраза на Христофоров: "Любовта, истинската любов, много често пристъпва прага на гроба с радост като праг на брачна стая./.../ Може би онова слияние на душите, към което хората се рват тъй мъчително, може би то е възможно само там. /.../ може би в предчувствие на туй човешката душа копнее по друг един свят. Често ние долавяме у себе си някакъв невнятен говор, който е сякаш една молитва за смърт" или преходът от едно социално битие към друго социално битие е равносilen на преход от битие към небитие, ако го ръководи любов, неподчиняваща се на социалните условности. Истинската любов е бракосъчетание с отвъдното. Но в света на Христофоров отсъства бог и интимното общуване с него. Невнятният говор на душата му наистина може да бъде уподобен на непосредното, интуитивно познание, но на един друг непознат свят, този на небитието, към който героят се доближава чрез молитвата, тоест съзерцанието, за смъртта, или екстаза на небитието.

Мила и Христофоров са противопоставени като вярващ и невярващ християнин. В митичния свят, който Мила вече е изградила, молитвата за смърт на Христофоров е подменена е молитва към Христофоров, който е станал неин бог, комуто тя се моли. В резултат на осъзнаването, че промяната в нейния живот е невъзможно да се осъществи "тук и сега", неотменното условие, за да съществува театър, както и на факта, че тя не може да се вмести в ценностната система на традиционния свят, а общият съвместен свят, който двамата протагонисти са създали помежду си, се е разцепил, възниква естествената човешка необходимост от нова собствена митична реалност. Героинята търси някакъв вид мистично екстатично сливане, състояние, подсказано от Христофоров, което може да ѝ бъде дадено от смъртта. Отчуждена от живия живот, в халюцинациите си тя се обявява за "дъщеря на бога", което означава връщане към установената традиционна религиозна система. Героинята преминава през поредицата: има Бог - Христофоров е моят бог /вероятно не случайно героят е назван Христо Христофоров, като двойното повторение на името отвежда към асоциация с Иисус Христос/ - той е очакваният "спасител", който трябва да я въведе от стария в новия свят - Христофоров е неосъщественият, тоест